ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ «Μίμησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» καὶ ἡ μίμησις τοῦ δουκὸς ντὲ Μπωφόρ. Ἡ ψυχραιμία ἑνὸς μουσουργοῦ. Πῶς ξεφορτώθηκε ὁ Βέρντι τοὺς ὀχληροὺς ὀργανοπαῖκτες. Ὁ Ταλλεϋράνδος καὶ τὸ τσιμπιδάκι τῆς ζάχαρης. Ἡ φιλαργυρία τοῦ Μαζαρίνου. Τὸ πάθημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Μπωτρού, κλπ. κλπ.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἴσως νᾶσαι ἐσὺ ὁ βασιλιᾶς! ἀπάντησε ὁ Ἐρρῖκος.

Κατὰ τὴν ἐπανάστασι τῆς Σφενδονης, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας καρδινάλιος Μαζαρῖνος, ἐφυλάκισε τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐπαναστατῶν πρίγκη ντὲ Κοντὲ καὶ τὸν ἀδελφό του πρίγκηπα ντὲ Κοντὶ στὸν πύργο τῶν Βιγκεννῶν, ἀπ' τὸν ὁποῖο πρὸ ἑφτὰ ἐτῶν, ἕνας ἄλλος ἐπίσημος φυλακισμένος, ὁ δοὺξ ντὲ Μπωφόρ, εἶχε δραπετεύσει κατὰ ἕναν τρόπο πολὺ ρωμαντικό. Ἡ ἀπόδρασις αὐτὴ ποὺ ἔμεινε ἱστορική, εἶχε κάνει μεγάλο θόρυβο στὴν ἐποχή της.

Ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου λοιπόν, καθὼς ὡδήγησε τοὺς δυὸ πρίγκηπας στὸ κελλί τους, τοὺς ρώτησε ἂν ἤθελαν βιβλία.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Κοντί, θὰ ἤθελα τὴ «Μίμησι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

—Κι' ἐγώ, ἐπρόσθεσε ζωηρὰ ὁ Κοντὲ, θὰ ἤθελα τή... «Μίμησι τοῦ δουκὸς ντὲ Μπωφόρ»...

* * *

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὰ πιὸ τρομερὰ γεγονότα χωρὶς νὰ ἀνησυχοῦν γιὰ τίποτε, μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀμεριμνησία. Τέτοιος τύπος ἦταν ἕνας κιθαρωδὸς ἀπὸ τὸ Μπορντώ, ὀνομαζόμενος Φυλλίς, πατέρας τῆς ὁμωνύμου μεγάλης ἀοιδοῦ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν πιὸ αἱματηρὴ περίοδο τῆς τρομοκρατίας, συνελήφθη μιὰ μέρα ὡς ὕποπτος.

Τὸν ἐπῆγαν λοιπὸν στὸν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινῆς Σωτηρίας, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὸν ἀνακρίνη:

—Πῶς ὀνομάζεσαι; τὸν ρώτησε.

—Φυλλίς.

—Τί δουλειὰ κάνεις;

— Παίζω κιθάρα.

—Τί ἔκανες κατὰ τὴν περίοδο τῆς βασιλείας τοῦ Τυράννου;

—Ἔπαιζα κιθάρα.

—Καὶ τί θὰ κάνης τώρα μὲ τὴ δημοκρατία;

—Θὰ παίζω κιθάρα.

* * *

Ὁ Ταλλεϋράνδος κύτταξε τὸ τσιμπιδάκι μὲ περιέργεια.

Ὁ Βερντι, ὁ ἔνδοξος μουσικοσυνθέτης τοῦ «Ριγολέττου» καὶ τῆς «Τραβιάτας», περνοῦσε τὰ καλοκαίρια του στὸ ἐξοχικό του κτῆμα στὸ Μονκαλιέρι. Μεταξὺ τῶν περιέργων ἀντικειμένων ποὺ εἶχε ἐκεῖ, ἔδειχνε στοὺς ἐπισκέπτες τους καμμιὰ ἑκατοστὴ ὀργανέττα, τὰ ὁποῖα εἶχε μαζεμένα σὲ μιὰ ἀποθήκη.

— Ὅταν ἤρθα ἐδῶ, τοὺς ἐξηγοῦσε, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀργανέττα ἔπαιζαν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μου διάφορα τραγούδια ἀπὸ τὸ «Ριγολέττο», τὴν «Ἀΐντα» καὶ τὰ ἄλλα ἔργα μου... Γιὰ νὰ βρῶ λοιπὸν τὴν ἡσυχία μου, τὰ νοικιάζω γιὰ ὁλόκληρη τὴ σαιζὸν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας των. Αὐτὸ μοῦ στοιχίζει 1500 φράγκα... Μὰ ἔτσι τοὐλάχιστον τὰ νεῦρα μου βρίσκουν τὴν ἡσυχία τους καὶ περνάω γαλήνια τὸ καλοκαίρι μου...

—Θὰ δώσω στὸν κύριο Τυμπέφ... Θὰ δώσω...

* * *

Τὸ τσιμπιδάκι τῆς ζάχαρης ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆται γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Ὁ πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος, ὁ ὁποῖος εἶχε δραπετεύσει στὸ ἐξωτερικὸ κατὰ τὴν περίοδο τῆς τρομοκρατίας, εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα τέτοιο τσιμπιδάκι, κατὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ Γαλλία, σ' ἕνα γεῦμα. Τοῦ τὸ ἔδωσε ἡ οἰκοδέσποινα γιὰ νὰ πάρη τὴ ζάχαρη ποὺ θὰ ἔρριχνε στὸν καφέ του.

Ὁ Ταλλεϋράνδος κύτταξε τὸ τσιμπιδάκι μὲ περιέργεια καὶ ἔπειτα τὸ ἐπέστρεψε στὴν οἰκοδέσποινα, λέγοντας:

—Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία... Μά, στὴν ἐποχή μου, εἴχαμε τὰ... χέρια μας καθαρά..

* * *

Τρεῖς μέρες προτοῦ πεθάνη, ὅταν πειὰ κι' ὁ ἴδιος εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα ζωῆς, ὁ καρδινάλιος Μαζαρῖνος δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κ. Τυμπέφ. Ὁ κύριος αὐτὸς πήγαινε γιὰ νὰ πληρώση στὸν καρδινάλιο ἕνα χρηματικὸ ποσὸ τὸ ὁποῖο ὁ τελευταῖος τοῦ εἶχε κερδίσει πρὸ μερικῶν ἡμερῶν στὰ χαρτιά.

Ὁ Μαζαρῖνος, ὁ ὁποῖος ἦταν φιλάργυρος, ἔμεινε κατάπληκτος μὲ τὴν τιμιότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πήγαινε νὰ ξοφλήση ἕνα χρέος τιμῆς σ' ἕνα μελλοθάνατο.

— Κύριε Τυμπέφ, φώναξε, εἶσθε ἕνας τίμιος παίκτης!

Ἔπειτα διέταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ τοῦ φέρη τὸ κουτί, ὅπου φύλαγε τοὺς πολυτίμους λίθους του. Ὅταν τοῦ τὸ ἔφερε, ὁ Μαζαρῖνος ἄρχισε ν' ἀνασκαλίζη τὰ διαμάντια, τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ ρουμπίνια λέγοντας συγχρόνως:

— Θὰ δώσω στὸν κύριο Τυμπέφ... Θὰ δώσω στὸν κύριο Τυμπέφ...

Ὁ Τυμπὲφ ἦταν πειὰ βέβαιος ὅτι ὁ Μαζαρῖνος θὰ τοῦ ἔκανε κάποιο κόσμημα ὡς δῶρο. Καί, χαμογελῶντας κύτταζε τὸν καρδινάλιο, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ ψάχνη μέσα στὸ κουτί του καὶ νὰ λέη συγχρόνως:

— Θὰ δώσω στὸν κύριο Τυμπέφ... Θὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

—Ἔχετε ρευματισμούς; τὸν ρώτησε ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακή.

Τὸν πῆγαν στὸν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινῆς Σωτηρίας.